Temps Ordinari -Divuitè diumenge

Per LlorencP el dl., 27/07/2026 - 17:00

Is 55,1-3
Rm 8,35.37-39
Mt 14,13-21

Les lectures d'avui ens mostren, de maneres diverses, com el Senyor es preocupa per la vida humana en totes les seves dimensions. Mira la nostra vessant espiritual, profunda, la nostra recerca de sentit. També mira la nostra necessitat d'esperança quan les circumstàncies es tornen difícils: els contratemps, els perills, les carències, les amenaces que tota existència pateix la malaltia, les eventualitats inesperades... I finalment, veiem com les necessitats materials també formen part de les preocupacions de la vida del Senyor. És tota la persona la que el Senyor vol cuidar i atendre.

La primera lectura, aquest preciós passatge del profeta Isaïes, s'adreça a nosaltres quan vivim la buidor del sentit, quan tenim set de sentit i de vida, quan ens trobem assedegats de vida fonda i amb sentit… És aleshores que la paraula del profeta ens interpel·la: "*Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu".* Perquè sí, perquè el Senyor parla d'un aigua que és vida, que és donada, que és oferta a qui la busca amb deler. Es tracta de que puguem veure'ns, sense complexes, sense por, com a éssers amb una set vital profunda, disposats a buscar, a acollir, a anar a la font d'aigua viva, que és el Senyor, que és el Crist. Es tracta, com diu el mateix profeta, de fer el que diu: "*estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida*"

Ens podem preguntar com estem d'honestedat davant del Senyor i davant nosaltres mateixos: ¿reconeixem la nostra necessitat de rebre un aigua vivificadora, o encara creiem que amb el nostre voluntarisme anirem tirant? ¿Acceptem la nostra necessitat de viure a fons la vida, i per tant obrir-nos als altres i a l'acció de Déu en nosaltres? ¿Sabem distingir el que realment sacia i alimenta el nostre cor, o malgastem els nostres esforços en cosas que no satisfan, com diu el profeta? Potser avui, en aquest primer temps d'estiu, podem pensar en com obrir-nos més a l'acció de Déu a través de l'atenció als altres, a la realitat, a les maneres creatives que té el Senyor per arribar a nosaltres… Una lectura pausada del salm d'avui ens pot ajudar a entrar en aquesta actitud d'espera, d'acollida i d'escolta.

La segona lectura ens parla d'una manera ben apassionada, de la nostra esperança. I ens costa acceptar paraules com aquestes perquè sembla que quan les coses es posen complicades en la vida, només resta rebel·lar-nos o abaixar el cap. I no, sant Pau diu a les clares: "*qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant?*" Res, res no ens separa del Senyor. És cert que sovint en els moments de dificultat ens sembla que Déu està com més lluny, que hi ha persones que diuen que en els moments complicats, la pregària se'ls fa gairebé impossible… és aleshores quan cal recordar aquella imatge tan maca del que anava veient a la platja del camí de la vida les quatre petjades: les seves i les de Déu que l'acompanyava. I mirant els moments de dificultat deia a Déu: 'mira, en els moments de dificultat, només veig dues petjades, és que em vas deixar en aquells moments?' I Déu respon, amb tendresa: no, no et vaig deixar, el que passa és que en aquell moment, sense que t'adonessis, vaig carregar amb tu perquè avancessis, per això només veus les meves petjades'. Potser avui també és moment per refermar la nostra esperança? Potser avui podem repetir-nos aquestes paraules tan valentes de sant Pau?: "*res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima".*

I finalment, l'Evangeli ens recorda que el Senyor també es preocupa del benestar i de les necessitats físiques de les persones. Però en aquest cas, ja no parla des d'una mirada espiritual que es mou només en l'àmbit del cor. En aquest cas, en veure la necessitat dels que el seguien, diu una frase ben contundent: "*doneu-los menjar vosaltres mateixos".* És cert que després el Senyor farà que hi hagi per a tothom, però l'inici de tot és la resposta dels deixebles al seu encàrrec: "*doneu-los menjar vosaltres mateixos*". Ja no és que el Senyor conegui les nostres necessitats o no, ja no és que ens acompanyi en els moments difícils, ara és el moment en el que ens recorda que tenim una vocació profunda: en el seu nom, ajudar en les coses materials, servir, fer possible que les penúries materials siguin alleugerides. Com deia aquella pregària ten maca, recordant que el Crist ressuscitat necessita de nosaltres per a fer el bé:

Crist no té ara cap altre cos que el teu.
No té altres mans que les teves
per beneir les persones d'avui.
No té altres peus que els teus
per caminar cap als qui sofreixen.
No té altres ulls que els teus
per mirar amb compassió aquest món.
No té altres llavis que els teus
per anunciar l'Evangeli.
No té altres mitjans que els teus
per fer el bé als altres.
Tu ets les mans amb què ell beneeix el món.
Tu ets els peus amb què ell s'acosta als homes.

Tu ets els ulls amb què mira amb misericòrdia.
Tu ets els llavis amb què parla de l'amor de Déu.

Que així sigui!

Fotografia: Mercè Parés

ETIQUETES

SET COMPANYIA NECESSITAT